PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Anul V, Nr. 48, IUNIE 1999; 16 PAG.

ÎNTRE DORINŢE ŞI REALITĂŢI

EDITORIAL

Cu o surprinzătoare majoritate, poporul român a dorit să intre în NATO şi Uniunea Europeană, dar vremea ne-a arătat că, în realitate, ne aflam în situaţia celui care se înscrie la examenul de admitere la facultate, dar a uitat să absolve clasele primare.

Iar, recent, conflictul din Yugoslavia a mai demonstrat ceva: că cei 50 de ani de educaţie marxist-leninistă - chiar atunci când se petrecea într-un soi de bagatelizare – a lăsat urme. Mai ales în creierele spălate sau în cele ne-educate sau prost educate.

Rezultatele sunt evidente într-un alt domeniu care ne afectează pe toţi: în remodelarea economică a ţării.

Dacă în 1997 se schiţase diferenţa dintre un grup de ţări în care tranziţia trena, în 1998 ruptura a devenit evidentă: au rezultat două Europe: una integrată în Occident, cealaltă zăcând în convalescenţa maladiei comuniste.

De o parte economii restructurate şi privatizate; exporturile lor, în creştere sunt adesea orientate spre vest; s-au descurcat în ciuda contra-loviturilor crizei financiare şi a deficitelor persistente superioare cifrei de 5% - în 27 de ţări. Este vorba de cele 5 ţări preselecţionate pentru intrarea în Uniunea Europeană: Polonia, Ungaria, Cehia, Slovacia şi Estonia.

Performanţele lor nu au fost afectate de prăbuşirea pieţelor din est: Polonia nu exportă decât 8% din producţia ei în Rusia, Ungaria 5%; în acest grup de ţări procentul şomerilor descreşte după creşterea din anii destinaţi restructurării – (9,7% în Polonia, 8,8% Ungaria, 5% în Estonia) – şi inflaţia este adesea sub 10%.

Cu excepţia Ungariei, politicile bugetare au dus la reducerea deficitelor publice sub 3% din PIB.

La celălalt capăt se află state fragile care se complac într-o situaţie catastrofică: în locul liberalizării au reacţionat la criză prin controale administrative – cu întreg potenţialul lor corupător şi la măsuri protecţioniste –, care, de totdeauna, au fost plătite de cei mulţi şi săraci.

Pentru BERD – (Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare) – anul 1998 rămâne anul în care reformele s-au stopat.

PIB-ul rusesc s-a prăbuşit – antrenând şi pe cel al CSI-ului; Ucraina, ce părea că va începe să reia creşterea, – a terminat în recesiune; România, care suferă din pricina deprecierii monedei sale – care a pierdut 25% din valoarea sa în 1998 –, are, în acelaşi timp, şi mari dificultăţi pe pieţele financiare concomitent cu consecinţa logică a oricărei devaluări monetare – inflaţia – (84% în Rusia) şi tendinţa autorităţilor de a crea monedă din nimic pentru a plăti salariile – (a căror creştere o cer sindicatele în ciuda scăderii productivităţii şi producţiei reale şi vandabile) –, pentru a rambursa datoria externă, pentru a finanţa deficitul public. Dar, în acelaşi timp impozitele prevăzute în buget nu se adună decât maxim 59%!

În atari situaţii, nici capitalul străin nu mai este accesibil: în timp ce Polonia şi Ungaria reuşesc să împrumute, fără nici o problemă, România şi Ucraina trebuie să păstreze dobânzi foarte ridicate. Acelaşi lucru se petrece şi cu investiţiile directe: aproape 10 miliarde de franci mai puţin, în zonă, decât în 1997.

Rusia refuză să privatizeze gigantul petrolier – Roseneft - în timp ce în România, RomTelecomul curtat de cumpărători majori – precum olandezii de la NKP şi americanul Sothwestern Bell Communication, a fost vândut unui sărântoc din zonă - OTE - iar *Semănătoarea* şi-a pierdut un ginere bogat pentru că nişte samsari indigeni s-au opus!

De cealaltă parte – Polonia a primit investiţii de peste 40 miliarde de franci, Ungaria 9, în timp ce Lituania şi-a vândut telecomul contra 6 miliarde unor grupe scandinave.

Din nefericire distanţa dintre grupul ţărilor câştigătoare şi cele perdante (între care ne numărăm şi noi) se va mări în acest an, dacă ţinem seama că - dintre cele 27 de ţări din fosta zonă a Uniunii Sovietice – noi ne aflăm între cele 5 aflate în recesiune: creştere 5, ultima fiind Rusia; creşterea între 1990 - 1997 : - 2,4 (înaintea noastră se află Moldova cu peste - 12, Ucraina cu – 11,5, Rusia – cu minus 6,6 şi Cehia cu – 0,3); PIB în dolari: 500 în Moldova, 900 în Ucraina, 1550 în România, 3060 în Rusia, şi 5050 în Cehia.

Singura speranţă: pentru 1999 vom avea, împreună cu Cehia o creştere de 1% (ceilalţi: - 2 - Ucraina, - 4 – Moldova şi – 7% Rusia).

Paul Spiru MICHAIL

• 28/05.1999 (vineri), ora 19[00], la sediul din Piaţa Coşbuc, a avut loc întâlnirea lunară a Consiliului Politic al *Partidului PENTRU PATRIE.*

Prezenţi: dl. Constantin Iulian (preşedinte al *Partidului PENTRU PATRIE), dl. Dumitru Paceag (vicepreşedinte),* Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa, Emilian Tache (consilieri).

Alţii: Simion Giurgeca (preşedintele filialei Timiş al *Partidului PENTRU PATRIE),* Mişu Dumitrescu, Iulian Vlad (filiala Prahova).

Probleme abordate:

- subiectele ce se predau la şcoala de instructori;

- necesitatea alcătuirii unei liste cu cei care predau şi a temelor predate;

- rolul educativ al *Taberelor de Muncă;*

- rolul temelor de psihologie, filosofie, logică;

INFORMARE

- sunt propuneri pentru a preda: Puiu Atanasiu, Simion Giurgeca, Dumitru Paceag, Constantin Bucescu, George Nistóroiu, Constantin Iulian, Corneliu Suliman, Ion Brad, Virgil Totoescu, Gheorghe Jijie, George Ursa (discipline: psihologie, pedagogie, legislaţie, dret, educaţie, Istoria Mişcării, etc.);

- a fost prezentată comemorarea Comandantului la Sala Dalles (cu incidentul provocat de acel operator), comemorarea Comandantului, de la Cluj, organizată de *Asociaţia „Sarmisegetuza"*; invitat Şerban Suru, Ion Gavrilă-Ogoranu, Marcel Petrişor ;

- se propune ordinea de zi din ziua următoare (sâmbătă, 29/05.1999, ora 10[00]) – cea a Consiliului Director;

- se ia în discuţie şi se alcătuieşte un tabel cu manifestările lunii iunie – septembrie 1999. Manifestările se vor desfăşura în următoarele date:

1. joi, 24/06. 1999: Ţigăneşti – Tâncăbeşti;

2. sâmbătă, 26/06.1999, orele 15[00]-18[30], Sala Dalles, aniversarea întemeierii Legiunii;

3. sâmbătă, 24/07.1999, întâlnirea de la Sâmbăta pentru comemorarea luptătorilor din munţi;

4. 6/09.1999, Târgşor;

5. 8/09.1999, Mislea;

6. 6/14/09.1999, Aiud;

7. 13/09.1999, Simpozion: *„100 de ani de la naşterea Căpitanului"* plus parastas la Bucureşti;

8. 22/09.1999, Predeal;

9. 30/11.1999, Tâncăbeşti, comemorarea asasinării Căpitanului de către cei doi criminali din fruntea statului (Carol al II-lea şi ministru de Interne Armand Călinescu).

• Sâmbătă, 29/05.1999, are loc Consiliul Director al *Partidului PENTRU PATRIE.* Prezente, cu delegaţi, 19 filiale. Şedinţa este condusă de dl. Constantin Iulian (preşedinte). După Rugăciunea la Icoană şi momentul de reculegere în memoria celor dispăruţi (Gheorghe Horculescu, Costi Eugen, Nicolae Zariu, Ştefan Damaschin) se trece la ordinea de zi propriuzisă, respectiv 1. „Informare" (prezentată de dl. preşedinte Constantin Iulian), 2. probleme organizatorice (punct condus de Corneliu Suliman), 3. raportul comisiilor de specialitate, 4. problemele „Curierului Informativ" 5. Diverse, 6. Hotărâri, 7. Închiderea şedinţei.

La punctul 1. a luat cuvântul dl. Constantin Iulian, preşedintele partidului, prezentând următoarele:

- judeţele Vaslui, şi cele limitrofe, se întăresc;

- în 15/05.1999, la Râmicu Vâlcea, s-a organizat de către filiala Vâlcea, o dezbatere cu prezenţa a numeroşi intelectuali şi ziarişti locali. Dezbaterea a fost o reuşită şi ziarele locale au consumat evenimentul;

- la Balaciu – de ziua Eroilor - totul a decurs fără incidente;

- în 23/05. 1999, la sala Dalles, Fundaţia Culturală BUNA-VESTIRE, împreună cu Fundaţia *prof. George Manu,* a comemorat 6 ani de la moartea lui Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare. Manifestaţia a fost o reuşită. Public numeros;

- 25/05.1999, la Biserica Sfântul Ilie Gorgani (ora 17[00]), s-a desfăşurat parastasul de 6 ani al Comandantului Horia Sima;

- şcoala de cadre va trebui să se desfăşoare de aici înainte după un program riguros: teme, oameni, etc;

(continuare în pagina 4)

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE
George URSA

GHEORGHE (GIGEL) HORCULESCU

S-a născut la 16 septembrie 1921 în Municipiul Craiova, fiul lui Anania şi Elvira. O parte din copilărie şi-a petrecut-o în satul Căciulat – com. Terpeziţa, jud. Dolj.

A urmat cursurile Şcolii Normale de Învăţători din Craiova pe care a şi absolvit-o în anul 1942.

Este fiul martirului Anania Horculescu care a fost împuşcat, fără judecată şi fără vină, în noaptea de 22/23. septembrie 1939 – din ordinul regelui călău Carol al II-lea.

Încă din 1937 s-a încadrat în unitatea FDC de la Şcoala Normală din Craiova unde era elev.

În 1941- în urma evenimentelor de la 21-23 ianuarie - a fost condamnat la nouă luni închisoare corecţională pe care le-a executat la Penitenciarul din Craiova.

După eliberare tot restul vieţii sale a rămas încadrat în activitatea unităţilor FDC apoi şi a unităţilor studenţeşti legate de organizaţiilor legionare.

A susţinut examenul de diferenţă pentru liceele teoretice la Colegiul Carol I, din Craiova, fapt ce i-a permis să urmeze orice facultate.

A fost arestat în anul 1948 pentru acticitate legionară, a primit o condamnare mai mică pe care a executat-o. A urmat cursurile *Academiei de Ştiinţe Economice din Bucureşti,* pe care a absolvit-o primind titlul de economist. În această calitate a fost angajat la Termocentrala de la Işalniţa de lângă Craiova.

Şi-a întemeiat o familie şi a avut doi copii, astăzi, amândoi aflându-se în Italia. Fiica mai mare, pianistă de excepţie, câştigătoare a mai multor premii în ţară, concertează în Italia, iar fiul, Horia, inginer aerospaţiale s-a remarcat deasemenea în ţara meridională.

În iarna anului 1999 – rămas singur în ţară, la domiciliul său din Craiova, calea Nicolae Titulescu, bloc E4, ap. 14,- a fost atacat de un cancer al ficatului; acesta l-a adus într-o stare de avansată slăbiciune.

La intervenţia celor doi copii a fost transportat în Italia dar a fost prea târziu. În ziua de 8 mai 1999 şi-a dat obştescul sfârşit şi a fost înmormântat în pământul Italiei într-un cimitir din apropierea Florenţei.

Dumnezeu să-l odihnească, acum după o viaţă închinată familiei şi ţării sale, ţară iubită şi presărată cu jertfe şi suferinţe multiple (*Aurelian GUŢĂ*).

RAPORT ASUPRA DEZVOLTĂRII UMANE

Începând cu 1990, în fiecare an, s-a publicat un „raport mondial asupra dezvoltării umane PNUD – care, renunţând la datele statistice ştiute şi înşelătoare – tip „produs naţional brut", „oţel pe cap de locuitor" – sau alte asemenea, foloseşte indicatori care pun în evidenţă atât inegalităţile inter-state cât şi pe cele din sânul unei naţiuni.

Raportul pe 1998 scoate la iveală progresele realizate în ultimile decenii: „de pildă cheltuielile publice şi private au crescut de două ori faţă de 1975 şi de 16 ori faţă de 1900 – atingând 24.000 miliarde de dolari; ţările în curs de dezvoltare au parcurs în 30 de ani drumul făcut de cele industrializate într-un secol; un copil din sud are o speranţă de viaţă mai mare cu 16 ani decât un bebeluş născut acum 35 de ani; între 1970 şi 1992 şcolarizarea fetelor s-a dublat iar alfabetizarea adulţilor a trecut de la 48%, în 1970, la 70% în 1995; două miliarde de oameni au azi acces la apă potabilă; etc.

Dar, alături de evaluarea progreselor, cifrele scot în evidenţă existenţa inegalităţilor: 20% dintre cei ce trăiesc în ţările cele mai bogate dispun de 86% din consumul privat total faţă de 1,3% pentru 20% care trăiesc în ţările cele mai sărace. Primii au la dispoziţie 45% din carnea şi peştele lumii – faţă de 5% pentru ceilalţi; 58% din toată energia lumii – comparativ cu 4%, 84% din hârtia folosită comparativ cu 1,1% şi 87% din vehicule faţă de sub 1% pentru cei săraci.

În 1960, afirmă experţii, 20% din populaţia mondială, ce trăia în ţările bogate, avea un venit de 30 de ori mai mare decât cei 20% din ţările sărmane – iar în 1995 venitul lor era de 85 de ori mai mare!

Dar prăpastia devine mai impresionantă când se compară alte informaţii: de pildă, bogăţia a trei dintre persoanele cele mai bogate din lume depăşeşte produsul intern brut cumulat din 48 dintre ţările cele mai sărace şi în curs de dezvoltare; 15 dintre marii bogaţi ai lumii au un patrimoniu egal cu întreaga Africă - sud – sahariană; PIB-ul Asiei de Sud echivalează cu averea a 32 dintre bogaţi iar bunurile a 84 dintre aceştia le depăşesc pe cele ale Chinei cu cei 1,2 miliarde de locuitori.

În sfârşit 1,3 miliarde trăiesc cu mai puţin de un dolar pe zi iar trei miliarde din locuitorii lumii cu sub doi dolari.

Raportul mai afirmă că satisfacerea nevoilor esenţiale ale ansamblului populaţiilor din ţările în curs de dezvoltare – adică hrană, apă potabilă, infrastructura sanitară, educaţie, sănătate, ginecologie, obstetrică - ar costa 40 miliarde de dolari pe an – adică 4% din bogăţiile acumulate de cele 225 cele mai mari averi modiale.

Peste un miliard dintre locuitorii pământului nu-şi pot acoperi nevoile esenţiale; 3/5 dintre cei 4,4 miliarde care locuiesc în ţările în curs de dezvoltare sunt lipsiţi de infrastructuri sanitare de bază; 1/3 nu au acces la apă potabilă; 1/4 nu au locuinţă corectă; o cincime dintre copii părăsesc şcoala înaintea celui de-al cincelea an de şcolarizare; şi tot atâţia nu primesc nici calorii în cantităţi suficiente, nici proteine iar carenţele în oligoelemente sunt şi mai răspândite.

Din această cauză 2 miliarde dintre ei suferă de anemie – 55 de milioane fiind cetăţeni ai ţărilor industrializate.

Pentru prima dată raportul foloseşte un nou indicator destinat evaluării sărăciei – IPH – 2- cu ajutorul căruia se măsoară excluderea în ţările dezvoltate: „statele industrializate ar avea între 7 şi 17% de săraci – lucru ce nu are nici o legătură cu venitul mediu al ţării respective.

Astfel Statele Unite, ce figurează în fruntea clasamentului în ce priveşte venitul mediu – PIB – are şi cel mai mare procent de săraci. Lucrul este valabil şi pentru ţări, care, deşi afişează venituri medii analoage prezintă, în ce priveşte sărăcia, cifre diferite: este cazul Olandei cu 8% şi Angliei cu 15%.

Pe scurt: „lipsurile şi consumul redus nu sunt apanajul celor ce trăiesc în ţări ce s-ar afla în curs de dezvoltare: peste 100 de milioane din locuitorii ţărilor bogate au o soartă asemănătoare. Speranţa de viaţă a circa 200 milioane dintre aceştia nu vor depăşi 60 de ani; peste 100 de milioane nu au locuinţe; şi cel puţin 37 de milioane nu au un loc de muncă - adesea sinonim cu excluderea".

(va urma)

P. S. MICHAIL

(urmare din pagina 2)

•(I N F O R M A R E) - pe 26/06. 1999 vom avea program obişnuit; ca şi în ceilalţi ani – la Ţigăneşti şi Tâncăbeşti - iar pe 26/06. 1999, Sala Dalles, o Conferinţă (72 de ani de la Întemeierea Legiunii);

- situaţia financiară a *Partidului PENTRU PATRIE* nu este prea roză;

- procesul dintre familia Codreanu şi generalul de divizie (r) Neagu Cosma, respectiv colonelul Crăciun, a ajuns în faza audierii martorilor acuzării. Preşedintele de şedinţă a luat hotărârea aducerii forţate la proces a colonelului Crăciun şi a generalului de divizie (r) Neagu Cosma;

- altă problemă a fost aceea legată de un ordin al Ministerului Învăţământului cu privire la „titlurile onorifice" acordate acelor care, din motive politice, nu şi-au încheiat studiile universitare (au fost închişi de regimul comunist).

•Probleme organizatorice (punct condus de Corneliu Suliman, Secretar general al *Partidului PENTRU PATRIE*). Filialele au prezentat rapoarte scrise şi au adus unele completări:

- partidul să se implice şi în sprijinirea românilor din preajma graniţelor (Timoc, Voivodina, Bucovina cedată şi sudul Basarabiei; acestea două la Ucraina);

- mulţi sunt neliniştiţi în problema noului „şef al Mişcării Legionare";

- la Timiş, dl. Simion Giurgeca, preşedintele filialei, organizează câteva întruniri politice în 5 localităţi. Tot dânsul – prin *Fundaţia Culturală BUNA VESTIRE* – a demarat un ciclu de conferinţe cu titlul: *„Mama în li- teratura română";*

- un tânăr, Leontin Auziac a întemeiat câteva grupuri.

Secretarul general Corneliu Suliman cere celor prezenţi să urgenteze alcătuirea listelor pentru primari şi consilierii - candidaţi la viitoarele alegeri locale, să întărească disciplina şi să trimită noi membri (tineri) pentru Şcoala de cadre.

•La punctul Raportul Comisiilor de Specialitate dl. Emilian Tache a prezentat câteva propuneri ale „colectivului", pe care-l conduce în cadrul Comisiei Economice.

•În legătură cu revista *„Curierul Informativ"* dl. Mişu Dumitrescu a prezentat o situaţie privind recuperările, reducerile de cereri, în o serie de judeţe (Brăila, Cluj, Giurgiu, Vaslui), sau chiar refuzurile de a mai lua reviste.

• **Diverse:** S-au înscris la cuvânt delegaţi din Suceava, Sibiu, Olt, Cluj, Braşov, Dolj, Timiş, Gorj.

Sintetizând, putem nota:

- grupul se poate întemeia de la trei oameni în sus;

- la Sibiu s-a desfăşurat Conferinţa celor de Vârsta *a treia* unde s-a discutat, deschis, despre Mişcarea Legionară. Se pare că filiala ar avea şanse în obţinerea unui sediu;

- Olt: cere detalii cu privire la ceea ce putem face în teritoriu. Recrutări de membrii se pot face dacă am admite şi pe cei care au fost membri PCR.

La fel cu sponsori pentru construirea sediului: „sunt tot ăia!"...;

- Cluj: există problema minorităţii „agresive" (am zice noi într-un cuvânt; n.red.);

- Braşov: cere să se reia obiceiul circularelor; conferinţa de presă, ţinută de filială, a stârnit interes pentru cunoaşterea partidului;

- Dolj: a prezentat unele pro-bleme privind presa şi vizita unor tineri din Basarabia;

- Timiş: apreciază şedinţa de azi şi precizează că, disciplina este de trei feluri: formală, convenţională (compromis), disciplina fiinţei umane (vezi *Cărticica Şefului de Cuib*"). Nu există conflicte între generaţii. Unii se laudă că au făcut 17 ani de puşcărie şi de aceea sunt legionari, dar nu aceasta contează. Ci contează: punctualitatea şi jertfa. Dar din ce ai din aceia dai, nu când eşti plin de galbeni. Nu vin la noi oamenii pentru că nu pot ţine pasul cu noi. „În cuib trebuie să existe frăţietate". Multor tineri trebuie să le spui de o sută de ori pentru a face ceva. Ne caută destui pentru că sosesc alegerile. Toţi vor să fie consilieri şi primari. „Plăcinta se simte şi după miros...";

- Gorj: a recrutat 5 tineri.

• **Hotărâri:**

Se aprobă programul şedinţelor pe anul 1999 (sâmbătă, 31/07.1999: Consiliul Director, v i n e r i, 30/07.1999, ora 19^{00}: Consiliul Politic; conduce dl. Virgil Totoescu (vicepreşedinte), s â m b ă t ă, 28/08.1999, ora 10^{00}: Consiliul Director; vineri 27/08.1999 ora 19^{00}; conduce dl. Corneliu Suliman (secretar general al *Partidului Pentru Patrie*), sâmbătă, 25/09.1999, ora 10^{00}: Consiliu Director, vineri 24/09.1999, Consiliul Politic; conduce Ion Gavrilă-Ogoranu (consilier), sâmbătă 30/10.1999, ora 10^{00}: Consiliul Director, v i n e r i 29/10.1999, ora 19^{00}: Consiliu Politic. Conduce dl. Constantin Iorgulescu (consilier), sâmbătă, 27/11. 1999, ora 10^{00}: Consiliul Director, vineri, 26/11.1999, ora 19^{00}: Consiliul Politic; conduce de dl. George Ursa (consilier). Toate aceste întruniri se vor desfăşura în sala din Piaţa Coşbuc;

- Se aprobă calendarul convocărilor pe anul 1999 (vezi începutul *informării*);

- Se aprobă programul pentru 24/06.1999 (deplasare la Ţigăneşti-Tâncăbeşti) şi 26/06.1999;

Şefii filialelor să completeze listele cu propuneri pentru consilieri şi primari maxim până în septembrie-octombrie 1999.

• La cursurile din 29/05.1999 – 30/05.1999 vor preda domnii: Constantin Bucescu, V. Teodorescu, Emilian Tache, George Ursa, Dumitru Paceag, Constantin Iulian...

• La acest Consiliu Director, au fost prezente cu delegaţi, 19 filiale; prezenţă mai slabă.

• Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

DE VORBĂ CU SĂTENII

Să discutăm câte ceva despre partidele politice, doctrine politice, orientări generale, spre stânga, spre dreapta, cum se scrie prin ziare şi se aude pe la posturile de radio şi televiziune.

Existenţa partidelor politice nu poate avea loc decât acolo unde există democraţie şi libertatea de opinie este garantată. În jurul unui mănunchi de idei se grupează partizanii acestora şi formează partidul. Ideile politice se formează din felul cum sunt privite trecutul şi viitorul unei colectivităţi. Din trecut se trag învăţăminte care sunt proiectate spre viitor dar luptele politice se dau în actualitate, în prezent. De aceea este foarte important cine face aprecierea trecutului şi trasează liniile viitorului.

Orientarea unui partid politic spre stânga sau spre dreapta nu este întâmplătoare; ea se face după o lungă şi laborioasă chibzuinţă în funcţie de scopul urmărit de respectiva grupare politică.

Stânga înseamnă anarhism, dictatură, negarea trecutului.

Dreapta înseamnă liberalism, naţionalism, tradiţionalism.

Partidele de orientare social-democrată, modernă, iniţial marxiste, astăzi nu mai seamănă cu ceeace au fost la început şi aceasta datorită faptului că s-au orientat realist şi au renunţat la dogmele marxiste devenind adevărate partide democratice.

Partidul Social Democrat Român face parte din Familia Partidelor Social Democrate, deci este partid democrat.

Ca reacţie la fundamentul marxist al partidelor social democrate au apărut partidele social creştine şi democrat creştine care au ca temelie doctrinară creştinismul. Aşa a apărut Democraţia Creştină care vrea să însemne orientare creştină în soluţionarea problemelor sociale inerente liberalismului.

Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat; este evident că, Partidul Naţional Ţărănesc, al lui Maniu şi Mihalache s-a adaptat la noile condiţii orientându-se spre Democraţia Creştină.

Partidul Naţional Liberal, care a făcut România Mare, păşeşte cu greu prin frământata noastră actualitate.

Partidul Democraţiei Socialiste din România (FSN) al domnului Ion Iliescu şi Partidul Democrat al domnului Petre Roman, descendente din *Frontul Salvării Naţionale*, fostul Partid Comunist Român, se adaptează greu la condiţiile actuale ale democraţiei şi ale economiei de piaţă, cum se zice astăzi la economia liberală, dar poate că aceasta nu mai este ceea ce era în trecut – şi deci...

În România mai sunt şi alte partide. Le enumerăm: *Partidul Unităţii Naţionale Române, Partidul România Mare, Partidul Socialist al Muncii, Partidul Muncitoresc Român, Partidul Socialist, Partidul Naţional Român*, ..., cele mai multe cu orientare de stânga.

Partidul nostru, Pentru Patrie, are orientare de dreapta şi este însufleţit „de un naţionalism curat izvorât din nemărginită dragoste de Neam şi Ţară" (C.Z.C.) care nu numai că aprobă învăţătura creştină ci se străduieşte, din toate puterile, să se conformeze ei. Noi suntem în primul rând creştini şi apoi naţionalişti. Militãm împotriva urei de rasă sau de clasă, vrem ca oamenii să trăiască în bună înţelegere aşa cum ne învaţă morala creştină.

ing. *Victor ENE*

MIŞCAREA LEGIONARĂ*

(continuare din nr. 47/1999)

Legionarii sunt toţi creştini. Ei cred în Dumnezeu cum au crezut şi strămoşii lor. Ei luptă sub steagul Crucii, sub ocrotirea Arhanghelului Mihail şi sunt, în tot ce fac, ostaşii lui Hristos. Ei nu vor ca neamul românesc să rupă legăturile cu Cerul, să se îndepărteze de dragostea lui Dumnezeu şi să se facă nevrednic de milă şi de izbăvire. De aceea legionarii înalţă ori de câte ori pot, lăcaşe închinate lui Dumnezeu. Ei cunosc mângâierea şi întărirea pe care le dăruieşte credinciosului rugăciunea. Şi luptă cu înverşunare împotriva răului, împotriva păcatului. Ei vor *o Românie binecuvântată de Dumnezeu*, scăpată de toţi cei fără de lege, care prin păcatele lor atrag mânia şi pedeapsa lui Dumnezeu asupra neamului românesc.

Legionarii iubesc pe *Rege* şi luptă *pentru înălţarea şi strălucirea sa regească*. De aceia ei luptă împotriva tuturor celor care vor să înjosească tâlcul dumnezeiesc al Coroanei. Regele va găsi oricând la legionari ostaşi gata de moarte pentru apărarea ţării faţă de toate primejdiile dinlăuntru şi pentru apărarea hotarelor faţă de toţi duşmanii din afară, ceea ce nu va găsi nici printre politiciani, nici printre comunişti, nici printre jidani. Mişcarea Legionară se mândreşte că n-are în rândurile ei nici un trădător de ţară şi nici un dezertor din armată. Ei se socotesc cu toţii ostaşi, gata oricând să răspundă la chemarea neamului pentru apărarea lui.

Legionarii îşi iubesc, cu încredere şi cu credinţă, *Căpitanul*. Ei ştiu că fără vitejia lui, fără suferinţele lui, fără mintea lui, fără hotărârea lui, fără glasul lui, fără conducerea lui, n-ar fi început lupta pentru mântuirea ţării şi neamul românesc n-ar ajunge poate niciodată la biruinţă. Legionarii ştiu că cel mai de seamă dintre ei e Căpitanul lor, dl. *Corneliu Zelea Codreanu*, nu pentru că ar fi fost ales prin vot, cum se aleg preşedinţii partidelor, ci pentru că dintre ei toţi, el este cel mai viteaz, cel mai înţelept, cel mai curat la cuget, cel dintâi în jertfă şi cel dintâi în luptă.

(continuare în pagina 6)

Traian HERSENI

* *Fragmente din lucrarea „Mişcarea Legionară şi Ţărănimea", Bucureşti, Imprimeriile Cuvântul, S.A.R. 1940, 36 pagini.*

(urmare din pagina 5)

•(MIŞCAREA LEGIONARĂ) Dacă în cele mai multe partide, conducător ar putea fi oricare din zece, douăzeci de fruntaşi, fără să se simtă vreo deosebire, în legiune, dl Corneleu Zelea Codreanu este *Căpitan* pentru că nu mai e nici unul care să fie deopotrivă cu dânsul. Căpitanul nu e ales de oameni, nu e un conducător făcut, ci trimis de ursita cea fără greş a neamului, născut anume ca să ne mântuiască ţara. De aceea dragostea legionarilor faţă de Căpitan şi cinstea înaltă pe care i-o dau, trebuie să le împărtăşească toţi Românii iubitori de neam şi cu credinţă în tâlcurile adânci ale istoriei.

Legiunea întreagă se întemeiază pe *dragoste*. Legionarii se iubesc între ei fiind fraţi întru aceeaşi credinţă. Cine intră în rândurile legionarilor, intră ca în sânul unei familii; familie în care dacă unul e mai mare, altul e mai mic, toţi se bucură însă de aceeaşi primire caldă, de aceeaşi cinste de la om la om şi de aceeaşi dragoste binecuvântată a Căpitanului.În legiune nimeni nu se uită dacă eşti sărac, dacă ai haine roase, dacă eşti simplu muncitor cu ziua sau eşti mare bogătaş. Aici nu se pune preţ decât pe *credinţă*, pe *jertfa* adusă, pe *dragostea de neam şi pe omenie*. De aceea nu trec în frunte cei care plătesc mai mult, cei care aduc prin vorbe iscusite mai multe voturi, cei care ştiu să mintă mai bine sau să linguşească mai mult. În fruntea legiunii trec cei mai *viteji*, cei mai *curaţi*, cei mai *corecţi*, fie că sunt muncitori în fabrică, ţărani sau ciobani, fie că sunt cărturari, moşieri, funcţionari, industriaşi sau negustori. Fruntaşii legionari nu se aleg după avere sau după oamenii pe care îi atrag în partid, ci după *curăţenia sufletului*, după *puterea lor de dragoste*, de *credinţă şi de jertfă*.

Dragostea legionară cuprinde în acelaşi timp şi în aceeaşi măsură nemărginită, pe toţi Românii şi tot ce este românesc. Unele partide ţin numai cu ţăranii şi vor să-i învrăjbească cu fraţii şi copiii lor plecaţi la oraş pentru meserii, negoţ sau învăţătură. Alte partide ţin numai cu lucrătorii din fabrici şi vor să-i asmută asupra tuturor care au avere, pământ, atelier, fabrică sau bani la bancă. În sfârşit, alte partide ţin, cu bancherii şi cu fabricanţii şi îi ajută să jefuiască pe ţărani, pe lucrători şi pe toţi cumpărătorii. Legiunea nu vrea nici un fel de vrajbă între fraţi. Mişcarea legionară ţine cu toţi Românii deopotrivă şi vrea ca, după ce înlătură pe străinii care li s-au pus în cârcă şi le sug vlaga, să facă pace între fraţi, înlăturând necinstea, jaful, nedreptatea, vrajba şi mişelia. În statul legionar toţi Românii vor forma o singură familie, *neamul românesc*, şi nu vor mai fi lăsate nici un fel de aşezământ, lege sau numai nărav, prin care să se facă unora strâmbătate în folosul altora. *Toţi românii sunt fraţi, toţi deci trebuie să ducă greul, când e greu şi toţi trebuie să ştie ce e binele, când e bine.* Lucrurile acestea se întâmplă de pe acum în sânul legiunii; într-o zi ele se vor îmtâmpla în sânul întregului neam. *Dacă ţăranii vor să se folosească ei de pe urma muncii altora,* cum îi îndeamnă unele partide, *n-au ce căuta în legiune. Dar dacă vor să li se facă dreptate deplină, să nu le fure alţii munca şi să le fie truda pe degeaba, să nu fie batjocoriţi de nimeni oricât ar fi el de sus şi de puternic, să nu le moară copiii de sărăcie şi murdărie, să nu trăiască mai rău decât vitele, fără nici o lumină a minţii şi căldură a inimii, atunci să-şi pună nădejdea fără şovăire în Căpitan şi în legionarii săi.* Din faptele de până acum ale acestora, se desprinde, chiar după cuvântul Căpitanului, *o lege;* „acolo unde apare mâna şi sufletul legionarului, dintr-un pustiu se face o grădină" (5 aprilie 1937). Dacă pe unde trec politicianii şi jidanii se întinde şi pustiul, pe urmele legionarilor, prin munca şi credinţa lor, se înalţă biserici, şcoli, spitale şi grădini, se ivesc fântâni şi creşte ca din pământ o viaţă nouă, de muncă şi belşug. Legionarii s-au apucat de grădinărit şi de lucrul câmpului şi au izbutit. S-au apucat de meserii şi au izbutit. S-au apucat de negoţ şi au izbutit. Pe ce pun mâna le merge cu noroc, pentru că fac totul din *dragoste de oameni,* din *credinţă în vrednicia neamului* şi din *jertfă pentru ţară.* Cu atât mai mult în statul legionar, paragina va lua sfârşit, o nouă gospodărie va lua fiinţă, nedreptatea nu va mai fi lăsată să trăiască şi nici un necaz care se cuvine să fie alinat, nu va rămâne nealinat. În statul legionar nici o răsplată pentru muncă, pentru cinste, pentru credinţă pentru vitejie, pentru răbdare şi pentru iubire de neam, nu va fi tăgăduită. Căci, cum scrie Căpitanul: „Numai cei ce n-au mamă nu ştiu ce-i mângâierea. Numai cei ce n-au Patrie nu cunosc nici mângâierea, nici răsplata. Patria răsplăteşte totdeauna pe copiii ei, pe cei ce au aşteptat Dreptatea ei şi au crezut în ea, pe cei ce au luptat şi suferit pentru dânsa". (*Pentru Legionari,* pag.356). Ţărănimea care luptă de veacuri pentru naţia românească şi a mântuit-o de atâtea ori prin braţul, prin credinţa şi prin vitejia ei, îşi va găsi mâine în *Patria legionară* răsplata cea dreaptă a suferinţelor ei. Căci legionarii luptă pentru Patrie, pentru mântuirea şi mărirea ei. Prin legionari, ţara aspră şi nedreaptă de azi, se va schimba în Patrie adevărată, cu dragoste şi mângâiere pentru toţi Românii.

Dragostea legionară se îndreaptă şi dincolo de hotarele ţării, către toate popoarele care înţeleg să lupte ca şi legionarii, pentru Hristos, pentru naţiune, pentru omenire şi dreptate şi care răspund cu aceeaşi dragoste, fără îngâmfare şi fără vreo uneltire, dragostei româneşti.

(va urma)

PLANUL MARSHAL

(ediția a II-a)

La 5 iunie 1947, la Harvard, generalul George MARSHALL, plecând de la ideea că „reconstruirea Europei înseamnă apărarea unei anumite forme de civilizație care ne este comună" și impresionat de distrugerile produse pe vechiul continent de-al doilea război mondial și, probabil, îndemnat și de anumite considerații economice legate de trecerea economiei americane pe „picior de pace", propune un program care va însemna un ajutor acordat Europei, între 1948 și 1951, în valoare de vreo 14 miliarde de dolari – la valoarea de atunci (echivalent cu 1,2 % din PNB al Statelor Unite).

România acelor vremi – după ce și-a dat acordul și a acceptat implicarea în binefacerile planului, a primit ordin de la Moscova și slugile de la București s-au executat și au spus: „Nu avem nevoie de pomana capitaliștilor – știm să distrugem, singuri, economia unei țări ca România". Și au reușit.

„Politica noastră, mai spune generalul Marshall este îndreptată împotriva foamei, sărăciei, disperării și haosului". Ori, se știe, că aceste aspecte ale mizeriei reprezintă teritoriul fertil pe care se dezvoltă și pe care știe să-l guverneze comunismul.

Tardiv, este adevărat, pentru că acest plan Marshall ar fi trebuit instituit încă din 1989 – concomitent cu o supraveghere a folosirii investițiilor mai atentă pentru ca nici Comisia Europeană, condusă de Santerre și Edith Cresson și nici *văcăroii bancorexurilor* să nu-și poată face de cap – și în mod sigur – s-ar fi evitat și războaie inutile și zvârcoliri dramatice.

Dar, azi, când bombardamentele intensive asupra Serbiei distrug infrastructuri, servicii, fabrici și instituții culturale, cei mai mulți dintre economiștii, experții în politică străină sau tehnicienii cooperării interogați găsesc că este vorba de o „idee excelentă", „absolut necesară", „indispensabilă", chiar.

De pildă, Daniela Heimerl, specialistă în economia Balcanilor afirmă că "impactul bombelor apare dramatic - ca imagine - față de investitorii potențiali în Bosnia", iar Horst Koler- președintele BERD-ului (Banca europeană pentru reconstrucție și dezvoltarea țărilor din est) - adaugă: "Bulgaria și România vor fi foarte afectate de încetinirea schimburilor comerciale și de reducerea rețetelor produse prin exporturi subliniind prin asta că ravagiile războiului din Kosovo se întind dincolo de frontierele geografice ale conflictului."

Și continuă *un Alexandre Boussageon, în Le Nouvel Economist* (1126 din 23.04.1999 din care am preluat o bună parte din informațiile noastre, că „Europa este direct implicată și chiar dacă nu este bine să excludem organizația G 8 (cele 7 state foarte industrializate plus Rusia), ea, Europa, trebuie să dirijeze reconstrucția Balcanilor sprijinindu-se pe BERD și BEI (Banca Europeană de Investiții) și asistată de grămada ei de aur".

Metoda? „Un amestec de împrumuturi și daruri - susține J.L.Bianco fostul purtător de cuvânt al Elissé-ul. Pentru că Uniunea Europeană are NUMAI de CÂȘTIGAT din decolarea acestor țări. Și nu este vorba numai de participarea la viitoarea piață a reconstrucției și consumului ci prin pace în Kosovo s-ar contribui la eradicarea celor mai multe din traficurile ce s-au dezvoltat după căderea comunismului – și nu în ultimul rând cel cu stupefiante.

În al doilea rând ar înceta emigrația albaneză - și nu numai – care sperie nu doar Roma, Parisul și Bonn-ul. Ca să nu mai vorbim de Atena?

Grecia – singurul stat balcanic al Uniunii – ar fi prima beneficiară și, în consecință, s-ar reduce ajutoarele anuale ce-i vin de la Bruxelles.

Acțiunea ar trebui să înceapă imediat. Și primele măsuri s-au declanșat: la 27 aprilie, la Washington, s-a întrunit „grupul pentru ajutorarea economică a Balcanilor iar Parisul a anunțat un moratoriu asupra datoriei Albaniei și Macedoniei în timp ce președintele Grupului de *urgență - reabilitare – dezvoltare* afirmă că, din experiență, știm, că, de cele mai multe ori, în marile dezastre umanitare, noi, actorii generozității ne-am trezit fără o strategie post-criză".

Dealtfel Comisia Europeană a și deblocat 280 milioane de euro pentru Tirana, care, chiar înainte de afluxul refugiaților, era în colaps și cu PNB sub 700 dolari pe locuitor, orașul arătând ca o succesiune de terenuri pustii, înecate de apele canalizării, cu străzile mai rău ca la noi și cu imobile la fel de jegoase.

Pe câmp ceva țărani dar nici măcar umbra unui tractor.

Albania este simbolul non-dezvoltării – deși această țară posedă rezerve majore de apă și care chezășui o dezvoltare agricolă dar au și energie electrică, în timp ce subsolul ascunde mine și gaz iar Coasta Adriaticei este la fel de frumoasă ca cea a Croației.

Ca și la noi „pentru a pune în valoare acest potențial trebuie să construim drumuri (spune un om de afaceri francez ce se află în țară de opt ani). Aceasta ar determina și utilizarea unei mâini de lucru mai puțin calificată - (ca cea eliminată la noi, din minele falimentare; n.a.) – abundentă și inactivă".

(va urma)

Paul Spiru M.

NIŞTE SFATURI

1. Să spui ceea ce ai de gând să faci şi să faci ceea ce ai spus. Anunţă reformele – chiar dureroase – pentru că nici o victorie electorală nu justifică mijloacele şi mai ales minciuna.

Model: „Il profesore", Romano Prodi, care, ajuns prim ministru, le-a spus italienilor: „va fi imposibil să scădem impozitele în viitorii doi ani".

2. Să nu înfiinţezi comisii – („Apartamentul", „13-15 iunie", „Tg. Mureş", „Revoluţia", etc.) –, doar pentru a dezamorsa o stare tensionată, ci pentru a spune lumii adevărul.

Nu uitaţi vorbele lui Iisus: *„spuneţi adevărul şi veţi fi liberi".*

3. Ţara are nevoie de un grup de intermediari care să explice rostul şi mecanismul reformelor.

Model: reforma DEKKER pentru simplificarea şi optimizarea sistemului de sănătate din Olanda. Introducând mecanismele concurenţei, reforma este în realitate o revoluţie şi a fost realizată de cineva din afara lumii medicale —condiţie obligatorie – şi anume fostul patron al firmei Philips.

4. Daţi fiecărei comunităţi banii ce i se cuvin în funcţie de realizările ei. Ajutaţi-i pe cei săraci, dar nu daţi celor leneşi, incompetenţi sau hoţi.

Model: Administraţiile Regionale spaniole dispun, după bunul lor plac de 30% din impozitul pe venitul locuitorilor (până acum 15%) şi pot să majoreze sau să scadă presiunea fiscală asupra acestor procente.

5. Tortul reţetelor fiscale nu este extensibil! Ba da.

Un exemplu: ca să finanţeze alocaţia necesară vârstnicilor, germanii au acceptat să renunţe la o zi de concediu şi astfel întreprinderile au recuperat 0,85 puncte pentru noua obligaţie socială. Şi un contra-model: la noi s-a solicitat pensionarea la 45 de ani!

6. Daţi afară incompetenţii. Toată lumea este de acord că este imposibil să lucrezi dacă conducătorii sunt numiţi prin PCR: *pile, ciubucuri, rude.*

Financial Times: directorul general al firmei Pilkington este dat afară pentru rezultate insuficiente; Pieter Bow demisionează din fruntea KLM pentru că a făcut o proastă politică de alianţe.

7. Schimbaţi statutele, suprimaţi locurile de muncă pe viaţă şi carierele în funcţie de vechime. Derbiul nu se câştigă în funcţie de vechimea calului în acelaşi grajd ci dacă iese primul la alergare.

Model Canada: În viitorii ani vor fi cu 15% mai puţini funcţionari (prin privatizare, pensionare, crearea de întreprinderi personale).

8. Limitaţi asistenţa: pentru ca oamenii să-şi recapete demnitatea şi independenţa.

Model: impozitul negativ pentru a-i încuraja pe cei asistaţi să lucreze.

9. Transferarea sarcinilor: cotizaţiile destinate finanţării cheltuielilor sociale trebuie să vină de la toate veniturile nu doar din salarii – prin crearea CSG cotizaţie socială generală.

10. Prea multe judeţe, oraşe, care sunt doar nişte sate mai mari, sau Municipii care deabia ating condiţiile unui târg etc.

Model: în Germania de Vest numărul comunelor a trecut de la 24.000 la începutul anilor '70, la 8.500 azi.

11. ÎMBOGĂŢIŢI-VĂ: „societatea noastră nu ştie să răsplătească riscul meseriei de întreprinzător" – ne reaminteşte un economist. Averea nu este acceptată nici ca indicator al performanţelor patronului şi cu atât mai puţin ca o rezultantă normală a unui parcurs aleatoriu.

Model: fiscalitatea americană, unde contribuabilul nu are nevoie să arbitreze între diferite surse de remuneraţie ca să-şi optimizeze situaţia fiscală.

P.C.M.

BREVIAR

(urmare din nr.47/1999)

DOMNUL SÖROS: Adună bani cu lopata şi-i împarte cu linguriţa. Speră, probabil, că la Judecata de Apoi să-şi justifice comportarea pe care Matei Caragiale a definit-o într-un vers celebru cam aşa: „Cu dreapta se închină, cu stânga smulge, fură!" şi să obţină niscaiva indulgenţă. „Sunt şocat, afirma într-un interviu publicat de un săptămânal francez acum vreo doi ani, de banii pe care îi câştig"..., „iar dacă oameni ca mine pot dărâma un guvern înseamnă că ceva este stricat în sistem".

Dar nici comportarea, nici explicaţiile sau justificările d-lui Söros nu plac tuturor. De pildă, Catherine Nay, care ţine săptămânal în *revista Valeurs* , „jurnalul său", afirmă că „după ce joi a trântit Banca Angliei, a atacat francul, a ruinat Malaezia acum pretinde că denunţă pieţele financiare".

Versiunea franceză a cărţii lui George Söros – „Criza Capitalismului Mondial în care, după ce a semnalat Congresului de la Washington riscurile prăbuşirii sistemului financiar mondial intenţionează declanşarea unei conştientizări mai generale a unor dificultăţi ce ar pândi întreaga lume". Socotindu-se un soi de mag, dl Söros scrie: „relaţiile sunt bazate pe contracte cu un singur numitor comun: banii. Ideologia pieţii produce efecte distructive. Din această cauză scena este dominată de societăţile cotate la bursă iar acestea sunt din ce în ce mai zăpăcite de căutarea profitului, mâna invizibilă a competiţiei pentru un profit maximal care acaparează toate activităţile".

Şi domnul Söros cere o anumită formă a controlului capitalurilor susţinând că există mijloace subtile pentru a descuraja speculaţia asupra monedei etc. Şi în toată cartea doar despre asta se vorbeşte.

Plictiseala, spune doamna Nay, este că el şi-a creat întreaga lui avere speculând, de-a lungul anilor, pe piaţa financiară unde în spatele mişcării se ghicea mâna şi capul său.

(Continuare în pagina 10)

Culese, traduse şi completate de
Paul S. M.

SFÂNTA LITURGHIE...

(urmare din nr. 47/1999)

Credinţa, astfel, căzând, dispare şi dorinţa şi voinţa, de a rămâne tu însuţi – român. În trecut şi cel mai umil ţăran se curăţa duminica şi se ducea la *slujbă* (atenţie: slujbă îi zicea, adică serviciu, adică ceva de la care nu poţi lipsi, n-ai voie să lipseşti), la Sfânta Liturghie. Se elibera - prin participare, colectivitatea, la chemările obştei – de rău (trăia un *catarshis* cum ar spune Aristotel), fraterniza, în felul acesta, cu întreaga comunitate, cu umanitatea creştină, ortodoxă, el, particularul, naţionalul deci, participa la universalitate, fără a dispărea, se elibera de demoni, ştie că Dumnezeu Tatăl îl va proteja şi, astfel, *ajuta* pe Iisus să se re-apropie de el, de păcătos, era român (particular) şi om (universalul deci). Astfel, în războiul dintre Sfântul Duh şi Duhul Necurat, Duhul Întunecat, dacoromânul de azi se situează - prin faptul că s-a descreştinizat – dacă nu în satanism pe aproape. Îl cheamă pe Stan, se comportă ca cei din *„ţinutul Gadarenilor"*, goneşte pe Mântuitor, adică pe cel care îl poate vindeca. În felul acesta eliberarea din derizoriu, din negativism, de înjurătură şi de batjocură, de consecinţele acestor practici, satanizarea nu mai are loc. Căci numai credinţa ne vindecă de toate bolile. Astfel, dacoromânul de astăzi, neagă însăşi principiul zalmoxian (atât de drag lui), primul precept, care spune: vindecă întâi sufletul, şi, apoi, prin aceasta, trupul se va vindeca de la sine. Astfel, românul a căzut din condiţia de erou; nu mai este erou, ci este un fel de *michiduţă*, familial şi palavragiu, şi, plăcerea lui, este vorba lungă şi fără finalitate. Nu făptuieşte, batjocoreşte, se autobatjocoreşte, se autodemonizează, cu bună ştiinţă, prin proprie voinţă, de dragul spectacolului, al galeriei care, ca şi el, e alcătuită din acelaşi aluat. Dacă ne aducem aminte, mai prin filmele anilor '50-'60 şi după aceea, făcute din cineaşti evrei, de expresie rusă (sovietică!; să nu uităm că exista un *„popor sovietic"* şi acel popor mai era şi „eliberator" ca în bancul cu „nuoi belgiănii"), proletarul, murdar, că, de... venea de la lupta „cu burjuii", care, „burjui", erau musai ruşi albi, cu şapca pusă aiurea, pe scăfârlie, ridiculiza, în hohotele asistenţei, 'telectuali, chipurile, spilcuiţi şi aierieni, îngurgita cartofii cu coajă cu tot şi înjura, scotea, de sub pufoaica soioasă, kalaşnicovul şi omora nemţii, or „burjui", or *culacii*, deci el era un model, un fel de diavolaş, slujbaş al Satanei, un răzvrătit. Căci, după ce făcea toate acestea, râdea zgomotos şi „lămurea" asistenţa că Iisus Hristos n-a existat şi altele de felul acesta. Comportamentul acestui soi de om –arăta regizorul prin imagini şi vorbe – plăcea extrem de mult asistenţei...

Omul balcanic, fără căpătâi, corcitura de ţiganoturco-tătaro-bulgar nu a făcut decât să imite şi să perfecţioneze acest model construit pe dos în laboratoarele cineaştilor „sovietici (recte, evrei de limbă rusă)". Da', poate, balcanicul avea – in nucce cum ar zice un altul de aceeaşi speţă -, această latură, *în sine şi pentru sine*. Căci, secolul XX este plin de lucrători, care, lipsiţi de minimă prevedere, procedează precum cei ce primiseră - pe când Iisus era pe Pământ – via spre a o îngriji şi a da, din roadele obţinute, şi stăpânului, dajdia de rigoare. Ei bine, ei au fost şi sunt acei lucrători netrebnici care ucid mesagerii veniţi după rod, la urmă, ucid chiar pe Fiul Stăpânului, plănuind să fie ei *Moştenitorii*, gândind că, astfel, vor şi fi. Dară, cum să mai meargă şi la Sfânta Liturghie, să se purifice, să se unească cu Iisus – Principiul, partea Tatălui Celui Bun. Căci zicea Iisus: *De ce-mi zici bun, căci numai Unul Tatăl este bun*. Deci, aşa stau lucrurile în mare. Neparticiparea la Sfânta Liturghie – dimensiune fundamentală a existenţei românului creştin de ieri – nu poate duce dât la sporirea destrămării interioare a existenţei psihosociale a comunităţii româneşti. Este mai mult decât îngrijorător ceea ce se petrece cu noi. Biserica ortodoxă a fost tăria dacoromânităţii. Nu întâmplător austriecii şi ungurii ne-au lovit aici. Ravagii fac şi astăzi acţiunile puse de aceştia la cale. Judeţele Arad, Timiş, Caraş, Bihor, Hunedoara sunt pepiniere ale sectanţilor, a sectelor neo-protestante. Şi toate sunt patronate de unguri şi nemţi, cu centre de coordonare în Ungaria şi Germania, în diaspora ungurească de peste Oceanul Atlantic. Şi rezultatul palpabil, al acestei nebunii, este desnaţionalizarea accelerată a românilor, emigrarea lor. Ce să ne mai mire că, economiceşte, s-a reconstruit Banatul de dinainte de 1918, *Banatul* în care românul va fi dominat de unguri şi de sârbi. Preoţii ortodocşi vor fi sârbi, cei protestanţi şi neoprotestanţi vor fi unguri şi alte amestecături. Şi românul, iarăşi, nu se va mai duce la biserică. Totuşi, Sfânta Ligurghie, va fi singura lui oază de salvare, îl va integra în Hristos, în dacoromanitatea veche, va fi salvarea sa ca neam. Români, mergeţi la Sfânta Liturghie ortodoxă ori de câte ori puteţi! În toate duminicile, în toate sărbătorile, rugaţi-vă, credeţi, speraţi, în ciuda aparenţelor nu vă demonizaţi, nu vă lăsaţi demonizaţi...

(sfârşit)

George URSA
Academia Dacoromână
- Comunicare -

 SEMNALE EDITORIALE şi nu numai...

Luna iunie 1999, a adus, pe lângă alte „bucurii", ediţia a 7-a a *Târgului Internaţional de Carte*. Mii de titluri, lume multă. Cărţile expuse pe mari suprafeţe, în 2 săli diferite (Teatrul Naţional et.3 şi 4 şi sala Dalles, la parter, etaj şi mansardă - mai bine spus podul clădirii. Pod amenajat ad-hoc în salon de carte, pereţii netencuiţi fiind rapid stropiţi cu var).

Toate editurile, care înţeleg să meargă pe linia trasată, de către guvernanţii aserviţi Marilor Comandamente din Apus, şi-au găsit loc pe luxoasele standuri de la Teatrul Naţional. Editurile, care înţeleg să sprijine autorii porniţi pe drumul luptei pentru aflarea adevărului asupra celor petrecute în lunga noapte comunistă, cele cu tentă naţionalistă au fost exilate în podul de la Dalles. Acolo am găsit, după multe căutări, şi standul Editurii Majadahonda, care, cu toate că achitase chiria pentru un stand la Teatrul Naţional, a fost repartizată la pod, adică acolo unde afluenţa vizitatorilor înregistra cel mai scăzut procent.

- Despre cărţile editurilor, care nu prea ţin cont de imaginea cerută de forurile oculte, nici pomeneală să se vorbească în mass-media.

Dacă la acest târg despre cărţile noastre mass-media nu a vorbit, vorbim noi.

Astfel:

1. Editura „MAJADAHONDA" tipăreşte în două volume lucrarea lui Faust Bădescu *„DOCTRINE POLITICE*, (lei 60.000). Cartea este destinată celor care vor să găsească repere în lupta pentru aflarea adevărului, a naţionalismului. Astfel, în vol. I vor afla „DOCTRINE DE DREPT ŞI POLITICA INTERNAŢIONALĂ" iar în vol. II „FILOZOFIE POLITICĂ ŞI SOCIALĂ".

2. Editura „EX PONTO" ne aduce în atenţie, într-o ediţie de lux, bibliofilă (lei 88.000), „BALADE" de RADU GYR. Găsim în această carte întregul ciclu de balade care ne-au mângâiat grelele suferinţe din închisori. Acum putem spune, cu mâna pe inimă, că versurile din închisori au fost cel de-al doilea factor (după rugăciuni) care ne-a ajutat să rezistăm.

3. Editura „VREMEA" a scos vol. „CUNUNI USCATE ŞI STELE PENTRU LEAGĂN", de RADU GYR (lei 26.000). Volumul include două cicluri de poeme, tipărite pentru prima dată după ediţia din anii de dinaintea celui de-al II-lea război mondial.

4. Tot Editura „VREMEA" ne prezintă cartea lui Nicolae Popa, de la Piatra Neamţ, „COBORÂREA ÎN IAD" (lei 27.000), carte în care autorul relatează suferinţele din închisori, inclusiv reeducarea de la PITEŞTI.

5. Editura „BUNA VESTIRE" lansează cartea de versuri „INIMI ZĂVORÂTE" sub semnătura lui Petru C. Baciu – Bacău (lei 15.000) - în care însuşi autorul ne atenţionează că: „Poezia mea reprezintă un segment dramatic din istoria mult chinuită a Neamului Românesc, istorie la care am luat parte voluntar, sincer şi nelimitat".

6. Editura „PRINTEURO", Ploieşti, ne aduce în vizor cartea lui ION CONSTANTIN – Buşteni: „ISTORIE TRĂITĂ" (lei 20.000). Autorul redă, foarte documentat, lupta legionarilor pentru salvarea fiinţei naţionale într-un anume context al evenimentelor politice.

7. Editura „IONESCU",Caran - Sebeş - a prezentat volumul „RETROSPECTIVA ÎN ISTORIE" (lei 20.000). Cartea e scrisă pe baza unui interviu cu prof. Filon Verca, interviu luat lui Filon Verca de Ion Gheorghe, şi care interviu se referă la evenimentele istorice cruciale prin care a trecut ţara noastră.

8. Editura „DACIA", Cluj, supune atenţiei noastre cărţile:

DRUMUL CĂTRE ISIHIE (lei 24.000);

DĂRUIND VEI DOBÂNDI (lei 30.000), scrise de N. Steinhard – monahul de la ROHIA.

(continuare în pagina 14)

Mişu DUMITRESCU

(urmare din pagina 8)

• (BREVIAR) Este adevărat că în ultima vreme a pierdut mulţi bani, dar rămâi uluit când mărturiseşte că, „acum, de vreme ce pieţele nu-mi mai dădeau dreptate, eu le denunţ".

Asta înseamnă să scuipi în supă. Vrea să-şi răscumpere conştiinţa? Banii sunt murdari, dar eu sunt curat, pare să spună dl. Söros.

El ne ia drept nişte „găgăuţi". A ne slăbi - încheie Catherine Nay.

N O I Ş I N A T O:

Un post de televiziune ne arăta, de Florii, cu poze, dorinţa unei familii de a lua în grijă doi copii – nu mai mari de zece ani – sârbi.

Fireşte, superbă dovadă a ospitalităţii nostre proverbiale.

Doar că, nu ştiu cum să zic, copiii sârbi nu par a suferi. Ci alţii se află în interminabile coloane de oameni care fug – nu de mobile NATO, care, se pare, că ating alte obiective decât copiii sârbi – ci de frica armatei dirijate de dl. Miloşevici care nu se află la prima ispravă de acest gen. De, omul îşi schimbă numele dar nu şi apartenenţa la *Liga Comuniştilor* din Yugoslavia.

Interesant că, probabil, din pricina emoţiei, provocată de propunerea familiei ospitaliere, nici crainicul sau altcineva nu i-au atras atenţia capului familiei – fost muncitor la Griviţa CFR (sau actual) - că nu vor avea clienţi sârbi.

Toate acestea se petrec după ce am demonstrat dragostea pentru NATO într-o proporţie mai mare decât în majoritatea ţărilor membre ale organizaţiei şi dorinţa fierbinte de a ne muta cu căţel şi purcel în alianţă.

Iar acum miticii balcanismului naţional, trec, cu arme şi bagaje, în cealaltă tabără. Care? Ei – şi dvs. –, fireşte cea cu *„bastionul păcii ie"* şi „Stalin şi poporul rus libertate – (cu variante: fericire etc.) – ne-au adus" şi altele asemenea.

Altfel spus afară era vopsit gardul cu procente iar înăuntru zburda proletariatul unit în jurul stindardelor cu secere şi ciocane.

Pricina? Fireşte, în primul rând ignoranţa.

(va urma)

Paul S. M.

CAMPANII ŞI ALEGERI

(urmare din nr. 47/1999)

BIG and LOUD - închiderea poate lua aspectul unui „blitzkrieg" când îţi foloseşti toate resursele şi toate armele într-o acţiune rapidă, eficientă, atoatecuprizătoare (all-encompassing; aici se poate incorpora şi formularea machine gun attack).

PEARL HARBOUR:

Deschidere foarte rapidă - determinând opoziţia să vă subestimeze forţa şi să nu priceapă intenţiile – urmată de o încheiere „big and loud". Se bazează pe puterea surprizei: este atacul clasic al şarpelui; prinde oponentul adormit şi apoi aruncă toate bombele la sfârşit când este prea târziu ca el să se mobilizeze şi să răspundă într-o perioadă *timely*.

Poate fi folosită în alegeri în care (a) opoziţia este clar favorită, când, de obicei un candidat leneş şi crede că nu poate fi dislocat (b) când opoziţia ar putea să monteze o contraofensivă plină de succes.

ŢINE FOCUL (HOLD YOUR FIRE):

Construieşte lent, solid, închide „mare şi tare". Este o variaţie a broaştei ţestoase cu închidere mare; se desfăşoară resursele în momentul maximei eficienţe şi eficacităţi.

III. – STRATEGIILE PERSUASIUNII şi MOBILIZĂRII

FORMULAREA CLASICĂ:

Crează şi întăreşte baza – identifică pe cei nedecişi sau cu aplecare spre opoziţie; convinge pe cei nedecişi. Suporterii trebuie să fie separaţi prin tendinţa lor de a se implica ,,duri "- ,,moi"; cei care sunt, fie nedecişi, fie cu aplicare spre opoziţie – dar apţi să fie preluaţi prin mesajul cinvingător al campaniei dvs. Dar acest succes trebuie menţinut până în ziua alegerilor. Suporterii trebuie să fie împărţiţi în funcţie de implicarea lor şi prin tendinţa lor de a veni la vot (probabil – improbabil). Resursele trebuie concentrate pe suporterii ,,nesiguri", în privinţa participării la alegeri fără să fie împinşi. În schimb este nevoie de mai puţine resurse pentru cei care - în orice caz- vor vota.

STRATEGIA DE BAZĂ: întăreşte baza şi apoi te îndrepţi spre cei nedecişi.

Aplicabilă atunci când ai o bază suficientă şi nu este nevoie să te duci după ,,*sburători*".

MARION BARRY:

Întăreşte baza –lărgeşte-o, apoi te îndrepţi spre ceilalţi.

Întrebare: Cum să câştigi o alegere necâştigabilă?

Răspuns: Asigură-te că electoratul care va vota este nereprezentativ sau - mai bine cât este de partea ta din electoratul total.

Se va folosi această strategie atunci când (a) baza este insuficient de largă ca să câştigi dacă nu câştigi nedecişii sau cei cu intenţii favorabile opoziţiei ; (b) posibilitatea de a câştiga nedecişi sau opoziţionişti este slab sau nul.

IV.- STRATEGIILE OPORTUNITĂŢII, INSTALAREA UNEI CAPCANE:

Atacarea oponentului în timp ce pregăteşti un atac mai virulent păstrând informaţii ulterioare; oponentul răspunde şi descarcă informaţi adiţionale într-un nou atac.

MOMEALA OTRĂVITĂ:

Incită oponentul să facă ceva – (apariţie la TV, discutarea unei probleme, cheltuială de bani, etc) - care va cauza necazuri neintenţionate opoziţiei. De exemplu: candidatul A este un slab vorbitor la TV; candidatul B face un spot televizat în care-l acuză pe A că ,, nu te priveşte în ochi şi nu - ţi spune ce caută în aceste alegeri ". Dacă „muşcă" atunci se va duce la TV, va cheltui banii campaniei şi rezultatul s-ar putea să fie minor.

ÎNLOCUIREA:

Identifică cea mai mare slăbiciune înainte ca ea să pătrundă în mintea publicului; apoi să faci acele acţiuni destinate să transforme deficienţele în puncte tari.

Se dau exemple: Roosevelt, Clinton - pozitive; Dole-negativ. Clinton, care era acuzat a fi un „philander" – fustangiu – şi avea imaginea unuia care socoteşte femeia un sex simbol a dat atenţie problemelor feminine şi a făcut apel la grupurile feministe.

BAGHETA FULGER (LIGHTINING ROD):

Un individ controversat sau un grup preia un candidat care nu poate câştiga dar care îndeamnă spre el greul controversei protejând astfel un alt candidat care poate câştiga. La sfârşit grupul sau individul care a preluat greul scoate „bagheta magică" şi sprijină pe cel care ar urma să fie câştigător.

AVANTAJUL TEHNOLOGIC:

Foloseşte un instrument eficace tactic pe care opoziţia nu l-a folosit şi nu se aşteaptă să-l foloseşti. Aici se pot include: televiziunea, poşta directă, campadie din poartă'n poartă, telefoane, sondaje de opinie ţintite, sofisticate, cablul TV, - atunci când adversarii nu le folosesc.

MACHINE GUN ATTACK (ATAC CU MITRALIERA):

Ataci oponentul pe articolul 1. Când începe să răspundă deschizi focul pe articolul 2 (fără legătură cu primul). Când începe să răspundă la 2 deschizi focul la 3. Este utilizabil când dispui de 2-3 argumente separate care se adresează unor slăbiciuni diferite ale opoziţiei şi păstrezi unul, care va nimici credibilitatea opoziţiei, pentru lovitura finală?

Evident problemele trebuie să fie corecte şi candidaţii să fie apţi pentru a face această treabă.

MASA CRITICĂ:

Să-ţi depăşeşti opoziţia cu documente, bani sau prezenţă fizică şi activitate în momentul critic. Dacă nu-ţi poţi bate opoziţia cu persuasiunea şi mobilizarea bazată pe diferenţa în ce priveşte problemele şi mesajele atunci încearcă să-i faci praf cu muşchii, banii sau activitatea.

CLEŞTELE:

Pune opoziţia într-o opoziţie din care nu mai poate ieşi.

ZIDUL DE FOC (FIREWALL):

Construieşte echipe de sprijin politic pe care opoziţia să nu le poată penetra în nici un caz.

TREI ESTE O MULŢIME (TREE'S CROWD):

Sporeşte forţa unui al treilea candidat ca un mijloc de drenare a voturilor competiţiei majore. Într-o alegere cu mai mulţi candidaţi acest lucru se poate face tratându-l pe al treilea candidat ca pe o forţă majoră. Evident că această strategie nu funcţionează decât atunci când există minimum trei candidaţi şi cu condiţia ca voturile să nu fie luate de la tine ci de la contracandidatul tău major.

Dat fiind că niciodată nu se poate şti când vor avea loc alegeri – ele putând fi la termen dar şi anticipate, locale sau generale, la diverse nivele de la administraţia locală la Parlament şi Preşidenţie - v-am prezentat prima parte dintr-un material destinat pregătirii celor care vor să candideze precum şi pentru cei care vor conduce şi îndruma viitoarea campanie electorală.

(sfârşit)

Material tradus, prelucrat şi completat de

Doru Mihail

PE MARGINEA INFORMAŢIEI

Din lemn de stejar, şi cruce şi ciomag.
Proverb românesc

(urmare din nr.47/1999

Această garanţie ar putea fi considerată ca o precauţie în lumina strategiei americane de control total al societăţii de informaţie şi practicele agenţiei în materie de „ porţi ascunse (back doors)".

Pentru a înţelege mai bine aceste lucruri să amintim că legăturile regimului iranian cu grupuri teroriste au fost detectate prin ascultări americane graţie unor " softuri " capcană şi cheile decodării au fost înmânate şi Israelului; aceasta se pare că a fost cea mai mare lovitură a serviciilor de informaţii: Statele Unite, ani de zile, au putut „ citi " mesajele cele mai secrete ale vreo sută de ţări; prietene sau duşmane.

Cumpărată cu bani mulţi de la societăţi specializate - printre care firma elveţiană Crypto AG – tehnologia era manipulată din start în virtutea unui acord secret cu societăţile prestatoare de securitate electronică.

Acest lucru pare a fi fost stabilit încă din 1956 când Montgomery, comandant secund la NATO, a semnat cu ministrul Apărării din Elveţia o înţelegere prin care se stipula că, în timp de pace, Elveţia va fi oficial neutră lor în cazul unui conflict ea va trece de partea Occidentului.

Iar folosirea „ firului roşu" într-un program echivalează cu introducerea calului Troian. Realizarea tehnică a fost încredinţată întrepinderii MOTOROLA –o mai veche cunoştinţă a României.

Există şi un alt document- semnat de preşedintele Truman – şi publicat abia în 1995 - care recunoaşte importanţa Elveţiei pentru Statele Unite. De ce? ... „deoarece ea furnizează instrumente de precizie şi alte materiale necesare „forţei de ripostă" a Americii şi OTAN-ului".

Dar nu aceştia sunt singurii actori ai manipulării criptajului; intervine şi grupul electronic de apărare Siemens din Munchen- Crypto AG nefiind decât fiica secretă a concernului german al cărei propietar – susţine fostul director financiar al firmei elveţiane- este „Republica Federală a Germaniei ".

Rezultatul final al acestor operaţii: odată ce maşinile de cifrare erau modificate, pentru a li se insira cheia decriptării, orice mesaj transmis de unul dintre cei 120 de clienţi ai firmei Crypto şi acesta putea fi descifrat şi de serviciile americane sau germane.

Şi aşa s-au interceptat comunicaţiile diplomatice iraniene de către Israel în legătură cu preliminariile atentatului de la Lockerbie, de asasinarea lui Bakhtiar (1991), cele dintre Ambasada Irlandei la Londra şi Ministerul de Externe de la Dublin – (Dublinul cumpărase un sistem de cifrare care costase peste un milion de lire irlandeze), sau corespondenţa secretă argentiniană din timpul războiului Malvinelor.

Pentru a-şi asigura atari „ porţi secrete'' cei interesaţi pot acorda credite cu condiţia ca materialul să fie cumpărat de la o anumită firmă - vezi cazul Pakistanului – iar faptul că, printre cei „citiţi", se află nu doar duşmanii dar şi aliaţii - nu face decât să ilustreze un cunoscut proverb: frate, frate dar brânza este pe bani (În cursul celui de-al doilea război mondial americanii descifrau şi mesajele germane dar şi pe cele ale propriilor aliaţi).

Vă veţi întreba de ce am profitat de timpul dvs pentru a expune, pe larg, aceste aspecte ale lumii în care trăim?

În primul rând că, aşa cum credea Orwell, în romanul *1984*, s-ar putea să trăim într-o societate în care fiecare gest, fiecare faptă şi vorbă, nu va scăpa atenţiei unui stat care se doreşte atoateştiutor şi atoatecontrolor.

În al doilea rând pentru că va trebui să ţinem seama că viitorii noştri aliaţi sau prieteni, nu vor renunţa la organizarea unei reţele de supraveghere asupra tuturor activităţilor ţării noastre.

În al treilea rând că, nu doar de „ greci trebuie să ne temem chiar atunci când ne aduc daruri", ci de oricine care s-ar putea să ne strângă în braţe numai pentru că speră să ne sufoce.

În al patrulea rând că este nevoie de pregătirea unor buni, loiali, motivaţi, şi, pe cât posibil, incoruptibili „servitori" ai ţării şi statutului care să împiedice funcţionarea unor astfel de instalaţii.

Şi ar mai exista - „rânduri "- dar, noi credem că cititorii noşti sunt le fel de dotaţi – imaginaţie, inteligenţă, perspicacitate- pentru a înţelege despre ce este vorba şi completa prospectiva celui care semnează.

(sfârşit)

Petre S. M.

IDEI PENTRU TREZIREA ROMÂNIEI

Fireşte, trezirea unei ţări nu se realizează înmulţind numărul „muştelor la arat", sub forma sutelor de consilieri, de „agale", şi încasatori de comisioane şi diurne, plus adausuri cumulate, ci prin cu totul alte ingrediente – cele mai cunoscute fiind munca, pregătirea, concurenţa ideeilor şi poate, în primul rând, chiar respectarea unor principii etice (de genul celor care-i „ajuta pe oameni să practice mai uşor morala, prin aceea că ei sunt conştienţi de regulile vieţii morale"; V.Băncilă: Etica)

Dar noi, în această dare de seamă nu ne vom precupa decât de câteva idei care ar putea să ne scoată din actualul impas.

Ideile nu ne aparţin. Le-am preluat dintr-o scrisoare adresată unui prim-ministru francez aflat – el şi ţara lui- într-o situaţie socio-economică precară, care, departe de indicii gravi din România (să nu uităm că noi aparţinem acelui lagăr ce se afla pe culmi de civilizaţie şi progres de unde ni s-au tras toate!) se străduieşte să-şi reformeze economia.

Iată propunerile celor nouă experţi, publicate în revista EXPANSION în această primăvară.

1. **CREŞTEREA PIB-ului:** începând din 1990, bogăţia produsă anual în Statele Unite a crescut cu 25%-faţă de 19% în Europa şi 16% în Franţa. Să ne amintim că în România această creştere este „negativă(!)";

2. Din 1989, tot Statele Unite au creat peste 15 milioane de locuri de muncă - majoritatea prin imboldul dat întreprinderilor mici şi mijlocii atât de oropsite la noi.

Şomajul în Statele Unite a dispărut în timp ce Europa – incusiv România - a atins cele mai înalte nivele din istoria continentului. Paradoxal, este faptul că protecţia salaraţilor din Europa-net superioară celei din Statele Unite-pare să favorizeze crearea de noi locuri de muncă iar lipsa de discernământ, cu care s-au acordat d e s p ă g u b i r i „disponibilizaţilor", s-a dovedit contraproductivă;

3. Dat fiind că explicaţia cu „moştenirea" şi „criza financiară mondială" sau „climatul alterat economic planetar" este insuficientă - (deşi nu total ireală) – pentru că nu analizează motivele veritabile ale maladiei României dat fiind că „creşterea zero" (sperată) se datorează unor frâne invizibile care încetinesc activitatea aceste blocaje – precum vom vedea cu ajutorul experţilor francezi – se află în fiscalitate, funcţionarea pieţii muncii, a educaţiei, sănătăţii, luptei împotriva excluderii şi reformei statului.

Vom vedea că în afata greşelii de diagnostic există erori terapeutice.

Dar care sunt simptomele?

a) O fiscalitate nocivă prin structura impozitelor, prin inegalitatea lor, prin existenţa unor posibilităţi legale de evaziune, cu deficienţe majore în ce priveşte realizarea veniturilor, cu existenţa unor largi venituri subterane, cu legiuiri la fel de variabile precum toanele unei fiinţe isterice, prin crearea unor conflicte de interese (funcţionari ai MF încadraţi în Consiliile de Administraţie ale unor întreprinderi care nu-şi plătesc impozitele) etc;

b) Hipertrofia sectorului public: numărul funcţionarilor din primării, prefecturi, Ministere, Parlament, Preşedinţie etc. creşte continuu şi, dat fiind absenţa unei legislaţii şi justiţii, care să-i pună cu „botul pe labe" pe cei care nu-şi cunosc nici datoriile, nici limitele, ei formează şi cooperanţii majori la dilatarea corupţiei;

c) Pregătirea pentru viaţă, la nivel şcolar - toate gradele – deficientă - vulnerabilitatea la şomaj fiind strâns legată de nivelul calificării;

d) Sănătatea este inegal, incorect şi costisitor îngrijită.

Mortalitatea, prin cauze evitabile, existenţa unor maladii... inexistente sau mult reduse în alte ţări – sau chiar în anumite judeţe ale ţării (de patru ori mai puţini bolnavi de tuberculoză în judeţele Harghita şi Covasna decât în majoritatea judeţelor ţării), scăderea speranţei de viaţă în ultimii ani precum şi scăderea masivă a sporului natural – demonstrează acest lucru;

e) Diminuarea solidarităţii naţionale, determinată, pe de o parte de diminuarea PIB –ului, dată şi prin evaziunea uriaşă a întreprinderilor cu capital de stat, care nu-şi plăteasc datoriile la bugetul prestaţiei sociale – (fondul pentru asistenţa medicală, pentru pensii, pentru şomaj etc.) ca şi prin prezenţa unei economii aşa zise „subterane" care nu plăteşte nimic, aşteptând să iasă la pensie cu maximum – pentru că nu-i aşa, „românul se naşte bursier, trăieşte funcţionar şi moare pensionar"!;

f) Deşi comparativ cu ceea ce se petrece în alte ţări din Europa, costul muncii este mai mic în România, totuşi, din pricina sarcinilor fiscale, costul muncii pentru patron este mai mare decât în alte părţi;

(urmare în pagina 14)

Pavel Spiru M.

(urmare din pagina 13)

•(IDEI PENTRU TREZIREA ROMÂNIEI)

g) Economiile populației nu participă la dezvoltarea capitalului autohton pentru că, educați 50 de ani de zile în ura față de „exploatator", și instruiți că acționarii sunt „lipitorile clasei muncitoare", se preferă depunerea banilor în bănci sau aruncarea lor în gura unui CARITAS oarecare în speranța unui câștig fără muncă și fără risc.

La toate acestea se adaugă și existența unor malversații în lumea întreprinderilor pe acțiuni – mai ales cele născute prin privatizarea Văcăroiu.

Şi acum să vedem dacă propunerile celor nouă experți francezi se „lipesc" și de economia românească.

Ni se propune:

- scăderea costului muncii – prin scăderea prelevărilor din salariu;
- crearea unui salariu minim pentru tineri;
- un contract de muncă cu mai mulți patroni – fiindcă întreprinderile au nevoie de o flexibitate crescândă; resursele umane se introduc într-un „bazin local de activitate" și astfel s-ar putea evita alternanța șomaj – activitate;
- reducerea timpului de lucru pe întreaga viață - așa cum se face în Danemarca unde muncitorii pot lua concedii pe un an – din motive personale – ca să-și îngrijească copilul sau familia, concediu sabatic etc., în timp ce întreprinderea, cu ajutorul statului, poate angaja pe postul liber un șomer;
- relansarea „activării" cheltuielilor de șomaj: șomerii de peste 50 de ani să fie introduși în întreprinderile ce se află în creștere și să nu fie lăsați să-și caute de lucru pentru că „piața" îi alege pe cei tineri.

În ce privește FISCALITATEA, la ei ca și la noi, unde procentul este unul dintre cele mai mari din lume, impozitul pe venit este progresiv, dar, la noi această progresivitate izbind mai ales în salarii – pentru că celelalte venituri se pot ascunde cu multă ușurință - este o acțiune ce este mult facilitată de birocrația Ministerului de Finanțe.

Doua efecte: unul mai vizibil în Franța – unde marile venituri se auto-expatriază și altul posibil în ambele țări – scăderea incitației de a câștiga mai mult este slabă - sau, ca la noi, se folosește tehnica escamotării veniturilor sub forma unor cheltuieli inexistente sau exagerate.

Soluția: înlocuirea impozitului pe venit cu unul cu o bază foarte largă și cât mai simplu posibil: toate menajele vor fi impozate cu un procent unic pentru totalitatea veniturilor lor – care nu ar trebui să depășească 10%.

(va urma)

(urmare din pagina 10)

• ***(Semnale editoriale)*** Prima lucrare grupează o serie de eseuri, eseuri ce au ca obiect interpretarea, din unghi inedit, a unor valori fundamentale ale culturii și literaturii române. Cea de a doua carte se constituie într-o meditație pe marginea învățăturilor lui Iisus despre milostenie.

9. Editura „SOPHIA" aduce pe tarabe cartea PELERINUL RUS (lei 14.000), tradusă din limba rusă. Aceasta cuprinde „mărturisirile sincere către duhovnic cu privire la rugăciunea lui Iisus".

10. Editura „BUNA VESTIRE" prezintă o carte mult solicitată de cititorii noștri și anume cartea „CÂNTECE LEGIONARE". Da. Ați citit bine: CÂNTECE. De ce? Pentru că: „Neamul nostru și-a scris istoria cu sânge și cântec. Marele artist fără nume – poporul – și-a cântat eroismul și durerea, după cum și-a cântat și rarele momente de bucurie. Drama lui interioară și vitregiile prin care a trecut le putem urmări în cântecul lui. Doina noastră românească, nu este decât monumentul artistic al marilor noastre dureri istorice.

Astăzi, când din adâncurile firii românești, se ridică o lume nouă - lumea legionară -, trebuia ca nașterea și zbuciumul copilăriei ei să fie cântate" (citat din carte).

Cartea a fost tipărită la tipografia Editurii ELISAVAROS și costă 8.000 lei.

11. Tot sub egida Fundației „BUNA VESTIRE" a fost tehnoredactată și tipărită cartea lui Tache Funda intitulată „FOŞTII DEȚINUȚI POLITICI- O șansă ratată".

Cartea oglindește drama AFDPR, care, după ce a fost transformat în SINDICAT AL FOŞTILOR DEȚINUȚI POLITICI, a fost divizat datorită poftelor de parvenire ale „MARELUI CÂRMACI". Acest „cârmaci" dispunând după bunul plac de fondurile AFDPR, și-a permis luxul ca , din banii cotizanților, să angajeze body-guarzi (plătiți fiecare cu 100.000 lei zilnic) și cu ajutorul acestora a evacuat din clădire pe cei legal aleși, pentru că refuzau să-i accepte dictatura.

Cum a fost posibil acest lucru?

Datorită somnului plăcut în care se mai complac o serie din camarazii noștri, somn de care, profitând CÂRMACIUL, s-a lăsat reales la Congreul II AFDPR – Brașov 1991 – președinte. Dorința lui era de a rămâne „președinte pe viață". Prin abuzuri și cu ajutorul Poliției a ținut și următoarele congrese realizându-și astfel poftele de mărire.

12. Într-o lucrare, realizată la Editura „TRANSILVANIA EXPES" – Brașov - ing. Tudor V. Cucu, publică două volume: TOTUL PENTRU ȚARĂ, NIMIC PENTRU NOI" și „DIN PRIGOANE ... ÎN PRIGOANE". În ele autorul descrie întreaga luptă a generației de la 1922.

Deși cuprinde întreaga luptă a tineretului și suferințele lui - în special în perioada dictaturii carliste, în detaliu, pe parcursul celor două volume (lei 70.000), lucrarea păcătuiește prin neglijență; are multe fraze care se repetă cuvânt cu cuvânt pe pagini întregi. Un cap limpede ar fi *comasat totul într-un singur volum.*

VEŞNICĂ FIE-I POMENIREA

La 16 iunie 1999, în comuna BĂCEŞTI – VASLUI - , a încetat să mai bată inima unui mare român: Preotul DUMITRU MITOIU.

L-am cunoscut în închisoarea Suceava, în anul 1948, în plină prigoană comunistă. Era firav la trup, dar puternic în credinţă.

Pentru noi, cei tineri de atunci ne-a fost deopotrivă părinte, duhovnic şi profesor. Un autentic cărturar dar şi un trăitor al adevărurilor pe care le enunţa.

Verticalitatea la care a ţinut de altfel toată viaţa, m-a impresionat de la început. Preotul DUMITRU MITOIU era pornit pe calea jertfei. Nu accepta compromisul, nu accepta abaterea de la drumul onoarei.

Ne-a învăţat şi pe noi cei tineri sensul major şi tainic al suferinţei pentru Hristos şi Neamul Românesc.

Câtă energie şi câtă putere de convingere izvorau din sufletul acestui CAVALER AL ADEVĂRULUI! Autentic cruciat al vremurilor moderne, aşa l-am cunoscut, aşa a rămas în amintirea mea.

Drumurile ni s-au despărţit la un moment dat şi apoi iarăşi s-au unit la *„izolarea din Suceava".* Se afla aici alături de mari personalităţi ale Moldovei Luptătoare dar şi de nedespărţitul lui cântăreţ din strana de la Băceşti, om simplu, care-l urma pretutindeni să-i fie de ajutor şi în clipe grele. Cât devotament şi câtă gingăşie, plătite cu amar şi suferinţă de cel ce simţea direct valoarea aceluia pe care-l slujea!

Toţi îl înconjuram, pe Preotul DUMITRU MITOIU, cu dragoste şi respect. Pentru noi a fost un luptător model.

Până la eliberare, prin închisorile pe unde a trecut, a lăsat în urmă numai lumină.

După eliberare am simţit nevoia să-l revăd şi m-am dus la Băceşti. Nu era acasă. Slujea într-o bisericuţă dintr-un sat destul de departe de casă. L-am regăsit şi l-am îmbrăţişat. Acelaşi om cald şi plin de credinţă.

Doamne, ce mare dar ne-ai făcut, dându-ne un astfel de luptător neînfricat pentru BINE, DREPTATE şi ADEVĂR!

Biserica şi Neamul Românesc, cărora Preotul DUMITRU MITOIU le-a închinat întreaga sa viaţă, îl vor pomeni cu cinste. Iar camarazii care l-au cunoscut, iubit şi preţuit, ca şi cei ce vor urma sunt convins că-i vor duce mai departe, până la biruinţă, măreţul său crez de luptă.

La apelul celor duşi, când se va rosti numele Preotului DUMITRU MITOIU, din multe piepturi se va striga: *PREZENT!*

Constantin IULIAN

APEL *Către, Domnul Radu Vasile, Prim ministru al Guvernului ROMÂNIEI*

Îndemnul adresat populaţiei, din România, de a-şi orândui viaţa, în cadrul unui buget de austeritate, a scos la suprafaţă adevărul unor contraste dureroase.

Astfel, în timp ce salariul mediu al bugetarilor, pensia medie şi salariul mediu, pe economie, sunt cunoscute, am aflat din expunerea la TVR a d-lui Grecea, preşedintele AVAB, că, dumnealui, nu are salar de 85.000.000 lei pe lună, cum s-a difuzat prin T.V., ci are un salariu „minimum minimorum" pentru misiunea cu care a fost investit şi care „abia" ajunge la 51.000.000 lei lunar.

Dacă am raporta salariile preşedinţilor de bănci, ale directorilor din Societăţile Comerciale (şi sunt mulţi directori într-o societate comercială), ale parlamentarilor etc., la salariul mediu pe economie, ar rezulta clar, că apelul la austeritate, se adresează doar celor mulţi şi încercaţi în lupta cu toate lipsurile şi că un anumit segment din societate, este scutit de austeritate şi de sentimente patriotice, de obligaţia de a-şi uni forţele, cu cei mulţi, pentru a scoate ţara din impas.

Iată de ce, vă propunem , dle Prim-ministru, să limitaţi toate salariile, din ţara noastră, la maximum 8 (opt) salarii medii pe economie, iar salariile şi indemnizaţiile la un loc ale parlamentarilor să nu depăşească 7 1/5 milioane lei lunar; aceasta ar descuraja lupta de a ajunge în Parlament, numai împinşi de câştiguri şi onoruri şi nu de dorinţa de a-şi servi ţara.

Cu fondurile economisite, în primul rând să se repare NEDREPTATEA în care sunt menţinuţi medicii şi cadrele didactice, ţinând cont de pregătirea şi marea lor responsabilitate.

Menţinerea unei repartiţii nedrepte a distribuirii bunurilor, fie că ele rezultă din munca prestată sau alte surse , a constituit, constituie, şi va constitui şi pe viitor, cauza răzvrătirilor sociale. Acestea trebuie evitate şi aceasta este una din marile d-voastră răspunderi.

Forţa unei colectivităţi constă în unitatea ei.

Nu credem că menţinerea acestei prăpastii în remunerarea muncii, care are o măsură pentru cei mulţi şi altă măsură pentru unii privilegiaţi, conduce la o unitate.

Dincolo de oricâte vorbe, discursul faptelor, de natură a îndrepta această situaţie, îl considerăm cel mai convingător.

Vă asigurăm, d-le Prim ministru, că ţara întreagă aşteaptă de la dv. un asemenea discurs.

Preşedinte al filialei Braşov al *Partidului Pentru Patrie,*
Nicolae Purcărea

Secretar,
I. P.

P.S. *Aceasta este propunerea P.P.P. , filiala Braşov; ea poate fi întregită ulterior cu alte puncte de vedere ale d-voastră. Forma finală, pe care o veţi difuza, vă rugăm să ne-o comunicaţi. Propunem ca acest apel să fie multiplicat şi difuzat la toate ziarele din Bucureşti, posturile de T.V. şi radio.*

LEGEA SIGURANŢEI NAŢIONALE (nr.51/1991)*

- extrase -

Art. 3. Constituie ameninţări la adresa siguranţei naţionale:

a) – planurile şi acţiunile care vizează suprimarea sau ştirbirea suveranităţii, independenţei sau indivizibilităţii statului român;

b) – acţiunile care au ca scop direct sau indirect provocarea de război contra ţării sau de război civil, înlesnirea ocupaţiei militare străine, aservirea faţă de putere străină ori ajutarea unei puteri sau organizaţii străine de a săvârşi oricare dintre aceste fapte.

h) - *întreţinerea, organizarea, săvârşirea sau sprijinirea în orice mod a acţiunilor totalitare sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste, care pot pune în pericol sub orice formă integritate teritorială a României precum şi incitarea la fapte ce pot periclita ordinea statului de drept (s. red.);*

i) – actele teroriste, precum şi iniţierea sau sprijinirea în orice mod a oricăror activităţi al cărui scop îl constituie săvârşirea de asemenea fapte.

PROCEDURA JURIDICĂ DE SCOATERE ÎN AFARA LEGII A UNUI PARTID POLITIC

1°°. Conform articolului 29 din Legea Partidelor Politice există 4 modalităţi prin care un partid politic îşi poate înceta activitatea:

1. autodizolvarea;
2. dizolvarea pronunţată pe cale judecătorească;
3. prin hotărâre a Curţii Constituţionale;
4. ca urmare a inactivităţii.

2°°. În cazul dizolvării pronunţate pe cale judecătorească, Ministerul Public, prin intermediul Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie *se poate sesiza din oficiu* (s. red.) cu privire la funcţionarea neconstituţională sau nelegală a unui partid, solicitând Tribunalului Municipiului Bucureşti încetarea activităţii partidului şi radierea acestuia din *Registrul Partidelor Politice.*

Tribunalul Municipiului Bucureşti, în termen de 15 zile de la înregistrarea cererii Ministerului Public, se va pronunţa asupra acestora. Împotriva hotărârii Tribunalului Municipiului Bucureşti, partea interesată (adică partidul în cauză) poate face *contestaţie la Curtea de Apel Bucureşti în termen de 5 z i l e* (s. red.) de la comunicarea hotărârii. Curtea de Apel Bucureşti se pronunţă în termen de 15 zile de la înregistrarea contestaţiei, iar hotărârea sa este definitivă şi se publică în Monitorul Oficial.

3°°. *Dizolvarea pronunţată prin hotărâre a Curţii Constituţionale.* Curtea Constituţională are şi atribuţia de a se pronunţa asupra contestaţiei privind constituţionalitatea unui partid politic, aşa cum reiese din Legea Partidelor Politice şi din Legea privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale. Potrivit Art. 30, din Constituţie, se interzice:

- defăimarea ţării şi a naţiunii;
- îndemnul la ură;
- la război şi agresiune;
- la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă;
- incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică.

Art. 37, care tratează cadrul general de activitate al partidelor politice stipulează, că, „partidele sau organizaţiile politice, care prin scopurile ori prin activitatea lor *militează împotriva prularismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranităţii, a integrităţii sau independenţei României sunt neconstituţionale* (s. red.) ...

Contestaţia privind constituţionalitatea unui partid politic poate fi formulată de preşedintele uneia dintre Camerele Parlamentului sau de către Guvern.

Preşedintele Camerei poate formula contestaţia numai pe baza unei hotărâri adoptate de Cameră cu restul majorităţii membrilor săi (jumătate plus unul din numărul total de membri). Contestaţia trebuie motivată şi va fi însoţită de dovezile pe care se întemeiază. În cazul Guvernului, contestaţia va fi formulată de către primul-ministru, pe baza unei Hotărâri sau Ordonanţe de Guvern.

Preşedintele Camerei Deputaţilor poate formula contestaţia numai pe baza unei hotărâri adoptate de Cameră cu votul majorităţii membrilor săi (jumătate plus unul din numărul total al membrilor). Contestaţia trebuie motivată şi va fi însoţită de dovezile pe care se întemeiază. În cazul Guvernului, contestaţia va fi formulată de către Primul ministru, pe baza unei Hotărâri sau Ordonanţă de Guvern.

Pentru soluţionarea contestaţiei, preşedintele Curţii Constituţionale va desemna un judecător ca raportor care este obligat să o comunice împreună cu actele doveditoare partidului politic la care se referă contestaţia, precizându-i: data până la care poate depune un memoriu de apărare însoţit de dovezile corespunzătoare. Contestaţia se judecă de regulă în regim de urgenţă de plenul Curţii Constituţionale, cu citarea contestatorului, a partidului politic a cărui constituţionalitate este contestată şi a Ministerului Public, pe baza raportului prezentat de judecătorul desemnat în acest scop şi a probelor administrate, iar decizia se pronunţă cu votul majorităţii judecătorilor Curţii. Camera Parlamentului care a depus contestaţia poate fi reprezentată de persoana desemnată de acesta, iar Guvernul de Ministerul Justiţiei. Partidul poate fi reprezentat şi prin avocat cu drept de a pleda în faţa Curţii Supreme de Justiţie. *Decizia Curţii nu este supusă nici unei căi de atac* (s. red.) şi se publică în Monitorul Oficial".

* *Publicată integral în M.O., p. I-a, nr.163, 7/08.1999.*

PP
Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Tehnoredactare: Elena SORA
Administraţia (610.46.71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul „PENTRU PATRIE"– C.P. 8-27, Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
telefon: 223.84.60
I.S.S.N.: 1224 - 5852